

opfattelse udløse en verdenskrig. Situationen var altså den, at medens vestmagterne under alle omstændigheder ville se sig nødsaget til at komme Grækenland og Tyrkiet til hjælp, ville disse to lande ikke have den ringeste forpligtelse til at bistå Atlantmagterne, hvis disse blev udsat for angreb. Kort sagt, alle byrderne ville, således som forholdene nu engang er i dag, hvile på Atlantmagterne, medens Grækenland og Tyrkiet ville være uden forpligtelser, men i realiteten være sikre på at få hjælp.

Hvad særligt dannelsen af en Middelhavspagt angik, blev det — og jeg tror med rette — anført, at en sådan konstellation, hvis den skulle have den ønskede virkning, måtte omfatte en række lande i Den nære Orient, men at dette under de bestående politiske forhold ikke vil være muligt.

Et hovedargument, som blev fremhævet med stor styrke, og som jo også må være af den største betydning for en dansk bedømmelse, var det endelig, at de to landes optagelse i høj grad ville fremme skabelsen af den magtbalance, som vi sætter lid til skal skabe baggrund for bevarelsen af freden. De to lande vil tilføre pagten betydelige og veltrænede styrker og øger dermed Vestens samlede forsvarsevne.

Jeg tror, enhver vil forstå, at disse argumenter måtte gøre indtryk på de ansvarlige ministre, der skulle tage stilling til spørgsmålet om Grækenlands og Tyrkiets optagelse. Hvad Danmark angik, kom hertil et yderligere argument: såfremt vi som det *eneste* land havde fastholdt vor modstand mod Grækenlands og Tyrkiets optagelse, ville det være ensbetydende med, at vi — som det *første* land — benyttede vetoet indenfor NATO. Finansministeren og jeg mente ikke at turde tage ansvaret herfor. Som det vil være tinget bekendt, telegraferede vi derfor til regeringen om at bemyndige os til ikke at modsætte os resolutionens og protokollens vedtagelse. Efter at sagen havde været drøftet i *det udenrigspolitiske nævn* , fik vi den ønskede bemyndigelse til ikke at hindre vedtagelsen af den resolution, hvorved regeringerne opfordredes til at tage de skridt, som efter de enkelte landes forfatning måtte være fornødne til at godkende, at Grækenland og Tyrkiet opfordres til at tiltræde traktaten. For mig er der ingen tvivl om, at Danmark handlede rigtigt i den givne situation. For det første måtte vi erkende vægten af de argumenter, der nu var blevet ført i marken til fordel for Grækenlands og Tyrkiets optagelse. For det andet må det stå klart, at skal et internationalt arbejde af så vidtrækkende og alvorlig en karakter som Atlantpagten have nogen som helst mulighed for at lykkes, kan *et enkelt land ikke gennemtrumfe sin vilje* og derved umuliggøre gennemførelse af beslutninger, som samtlige øvrige deltagere efter en nøje prøvelse, og efter at alle synspunkter har været ført frem, anser for den eneste rigtige.“